

Паниум — Число Осем

Преглед на третата линия

Jeff Pippenger

2025-03-17

Селевк III Керавн управлява за кратко като цар от 226 до 223 г. пр. Хр., преди да бъде убит или да умре при загадъчни обстоятелства. Селевк III беше непосредственият предшественик на Антиох III. Дватамата братя представляват „синовете“ от десети стих и представляват Рейгън и Буш през 1989 година.

Но синовете му ще се раздвижат и ще съберат множество големи сили; и единият непременно ще дойде, ще прелее и ще премине; после ще се върне и ще се раздвижи, чак до крепостта му. Данаил 11:10.

Десети стих е третата линия и представлява „времето на края“ през 1989 г. Той е свързан с четиридесети стих от единадесета глава и с Исая 8:8. Взаимовръзката на тези три стиха показва, че единадесети стих представя настоящата украинска война, като Путин и Зеленски са противниците, представени в битката при Рафия, изложена в единадесети стих. Дванадесети стих посочва последиците от украинската война и съдбата на Путин. Стихове тринадесети до петнадесети са битката при Паний.

Темата на десети стих е „времето на края“ и в съгласие с принципите, свързани с разпечатването на истината във „времето на края“, стихът — макар да е само един — представя множество пророчески линии. Десети стих посочва началото на скритата история на четиридесети стих, което отбелязва началото на движението на третия ангел и запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Този стих свързва седемте времена от Левит, двадесет и шеста глава, както са посочени във видението, което започва в седма глава на Исая. Тази връзка бележи съчетаването на божествеността с човечеството, което е завършването на тайната на благочестието по време на затръбяването на седмата тръба, която е третото горко на исляма.

Стихът отбелязва 1989 година като времето на края и, чрез връзката със „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, включва основополагащата истина на Уилям Милър и бунта от 1863 година. Стихът поставя началото на скритата история на четиридесети стих. Следователно той е съществен елемент от увеличаването на знанието, което настъпва във времето на края през 1989 година, и започва пророческата илюстрация на външните събития, които съставляват скритата история на четиридесети стих, а чрез връзката си със „седемте времена“ също така определя и вътрешните събития в историята между 1989 година и неделния закон.

Числото десет е символ на изпитание, а свързаността на тези стихове с видението в Исая 7 поставя ударение върху разбирането на истината.

Защото главата на Сирия е Дамаск, и главата на Дамаск е Рецин; и в шестдесет и пет години Ефрем ще бъде съкрушен, тъй щото да не бъде народ. И главата на Ефрем е Самария, и главата на Самария е синът на Ремалия. Ако не повярвате, наистина няма да се утвърдите. Исая 7:8, 9.

Няма да се утвърдите, ако не вярвате, че една „глава“ представлява столица (Самария и Дамаск) и цар (Рецин и синът на Ремалия — Факей). Ако не разбирате тези три взаимозаменяеми символа в контекста на Исая 8:8 (което е същото видение като в седма глава), тогава няма да можете да разпознаете Путин и Русия като южния цар в стихове 11–15.

И тъй сега, ето, Господ възвежда върху тях водите на реката, силни и многобройни, самия асирийски цар и цялата му слава; и той ще приижда над всичките му корита и ще прелее над всичките му брегове. И ще премине през Юда; ще прелее и ще наводни, ще стигне дори до шията; и разпространето на крилете му ще изпълни широчината на Твоята земя, о, Имануил. Исая 8:7, 8.

Темата на десети стих е процес на изпитване в три стъпки, който започва във времето на края и води до приключването на благодатното време при неделния закон.

И той каза: Иди си, Данииле; защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се избелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но разумните ще разберат. Даниил 12:9, 10.

В „времето на края“ книгата на Даниил се „разпечатва“ и започва тройният процес на изпитване, представен чрез „очистени, и избелени, и изпитани“. „Разумните“ разбират, а „нечестивите“ не разбират. Тяхната липса на разбиране, както и липсата им на масло в притчата за десетте девици, ги довежда до погибел.

Моят народ загива поради липса на знание; понеже ти отхвърли знанието, и Аз ще те отхвърля, за да не Ми бъдеш свещеник; понеже си забравил закона на своя Бог, и Аз ще забравя твоите чедра. Осия 4:6.

Думите „Моят народ“ означават заветен народ, и този заветен народ трябва да бъде отхвърлен и погубен поради „липса на знание“. Неделният закон в Съединените щати е ориентирът, при който нещата биват забравяни или припомняни. „Помни съботния ден“ е настоящата истина в този момент. Там блудницата Тир бива припомнена. Там Бог си спомня греховете на Вавилон в Откровението.

И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония. Отплатете ѝ, както и тя отплати вам, и удвоете ѝ двойно според делата ѝ; в чашата, която тя е напълнила, напълнете ѝ двойно. Откровение 18:4–6.

Именно там децата, или пророческото последно поколение на лаодикийския адвентизъм, бива отсечено. Именно там онези, които Даниил нарича „нечестивите“, проявяват, че са „забравили“ Божия закон, а частта от Божия закон, която са забравили, са Божиите пророчески правила или закони. Контекстът ясно показва, че им липсва „знанието“, което се умножава, когато книгата на Даниил бъде разпечатана. Даниил противопоставя „мъдрите“ на „нечестивите“, а Исус — „мъдрите девици“ на „неразумните девици“. Амос определя същата тази група като „хубави девици“, като онези, които не са в състояние да намерят пророческата вест, представена от изтока, севера и моретата.

Ето, идат дни, казва Господ Бог, когато ще изпратя глад по земята — не глад за хляб, нито жажда за вода, а за слушане на словата Господни. И ще се скитат от море до море, и от север дори до изток; ще тичат насам-натам, за да търсят словото Господне, и няма да го намерят. В онзи ден хубавите девици и младите мъже ще прималечат от жажда. Онези, които се кълнат в греха на Самария и казват: Жив е твоят бог, Дане! и: Жив е обичаят на Вирсавее! — и те ще паднат и никога вече няма да се изправят. Амос 8:11–14.

Вестта, която те не могат да намерят, е представена чрез мястото, където я търсят, докато „бродят от море до море и от север чак до изток“. Амос казва, че тези „красиви девици“ са в „глад“ да чуват „Словото Господне“ и че „в онзи ден ще тичат насам-натам, за да търсят словото Господне, и няма да го намерят“. Вестта, която бе разпечатана от книгата на Даниил във времето на края през 1989 г. в изпълнение на четиридесети стих, а също и на десети стих от единадесета глава, е обобщена в последните два стиха на единадесета глава.

Но вести от изток и от север ще го смутят; затова той ще излезе с голяма ярост, за да погуби и съвсем да изтреби мнозина. И ще разположи шатрите на своя дворец между моретата при славната свята планина; но ще стигне до своя край, и никой няма да му помогне. Даниил 11:44, 45.

Неразумните, привидно праведни и нечестиви девици, на които им липсва маслото — вестта на изток, север и моретата, които отхвърлиха познанието и Божия завет и Закон — биват припомнени от Бога при неделния закон. В стихове десети до петнадесети са представени три битки. Аз разделям тези три битки на три истории, но те също така образуват една линия, когато се разглеждат заедно, защото стих десети разкрива „времето на края“ и следователно поставя началото на тристепенен процес на изпитване.

Десети стих се свързва със седемте времена от Левит двадесет и шеста глава и следователно с основите на адвентизма и делото на Уилям Милър. Втората стъпка от трите стъпки е визуален изпит, който започна, когато се откриха светлината на единадесети стих и украинската война. Вторият изпит е визуален и представлява изпит относно способността ни да разпознаваме настоящите събития в светлината на Божието пророческо Слово. Третият изпит е битката при Паниум от петнадесети стих, където името на Симон Вариона бе променено на Петър, и по този начин бе отбелязано запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди точно преди приключването на благодатното време при неделния закон на шестнадесети стих.

Когато разгледаме появата на Антиох Магнус във всяка от трите битки, представени в стихове 10, 11 и 15, ние също така виждаме в историята на стихове 9 до 16 възхода и падението на лъжепророка от библийското пророчество.

Стихове първи до четвърти обозначават възхода и падението на силата на змея. Стихове девети и десети обозначават съответно 1798 и 1989 година и по този начин стихове девети до шестнадесети обозначават възхода и падението на лъжепророка. Стихове четиридесети до четиридесет и пети представляват възхода и падението на звяра. Стихове девети и десети също така съответстват на двете „времена на края“ в стих четиридесети — през 1798 и 1989 година.

Сестра Уайт ясно ни уведомява, че неразбирането на „времето на края“ поражда объркване относно това къде следва да се прилагат пророчествата.

„Мнозина вършат същото и днес, през 1897 година, понеже не са имали опитност в изпитващата вест, съдържаща се в вестите на първия, втория и третия ангел. Има такива, които изследват Писанията, за да намерят доказателство, че тези вестии все още принадлежат на бъдещето. Те събират доказателства за истинността на вестите, но не им отдават подобаващото им място в пророческата история. Затова такива са в опасност да въведат народа в заблуждение относно определянето на мястото на вестите. Те не виждат и не разбират времето на края, нито кога трябва да се поставят вестите. Божият ден идва с тихи стъпки, но предполагаемо мъдрите и великите мъже дърдорят за „висше образование“, което според тях произхожда от ограничени човеци. Те не познават белезите на Христовото идване, нито на свършека на света.“ Sermons and Talks, volume 1, 290.

Темата на десети стих е „времето на края“, а в единадесета глава са посочени няколко „времена на края“. Ако „не видите и не разберете“ „времената на края“ в единадесета глава, няма да знаете кога „да поставите вестите“. Тя казва: „има такива, които изследват Писанията“, и както при всички пророци нейните думи се отнасят до последните дни; следователно в последните дни онези, които тя посочва, са една категория хора, които не разбират времето на края, така че те са също и Амосовите „красиви девизи“, които падат и никога вече не стават.

В единадесета глава, първи стих, Дарий и Кир стоят заедно, за да отбележат времето на края през 1989 година. Когато Птолемей отиде във Вавилон и отведе северния цар в плен в Египет през 246 г. пр. Хр., като по този начин предобрази 1798 година, представена в стихове от седем до девет, това беше „време на края“. Стих десети е „времето на края“ през 1989 година.

1798 е краят на две хиляди петстотин и двадесетте години на разпръсване срещу северното царство на Израил, започнало през 723 г. пр. Хр. Хиляда двеста и шестдесет години по-късно, през 538 г., папството управляваше хиляда двеста и шестдесет години до 1798 г. 1798 е „време на края“, защото е краят на седемте времена, а също и на хиляда двеста и шестдесетте години, както и на хиляда двеста и деветдесетте години от дванадесета глава на

Даниил. 1798 е „време на края“ и следователно 538 също е „време на края“. 538 е краят на хиляда двеста и шестдесетте години, през които езичеството тъпчеше Божието светилище и Неговото войнство — време, което предхождаше папството, извършващо същото дело за същия период от време.

538 представлява овластяването на папството и, като прави това, представлява отново овластяването на папството при неделния закон. Неделният закон обозначава „време на края“. Следователно стих шестнадесети, както и стих първи, стихове седми до девети и стих десети, всички отбелязват „времето на края“. Тази истина трябва да бъде разбрана от онези, които знаят къде да поставят вестите. Помпей изпълни стих шестнадесети, когато превзе Ерусалим. След него дойдоха Юлий Цезар, Август Цезар и Тиберий Цезар. Раждането на Исус беше „време на края“ и то се случи по времето на Август Цезар.

Тогава на неговото място ще се издигне един, който ще наложи данъци върху великолепието на царството; но след няколко дни той ще бъде погубен — нито в гняв, нито в битка. Даниил 11:20.

Двадесети стих прибавя към списъка на „времето на краищата“ в единадесета глава, както и Тиберий Цезар, който царуваше по време на разпятието на Христос.

И на негово място ще се издигне презрян човек, на когото няма да дадат царската почит; но той ще дойде мирно и ще завладее царството чрез ласкателства. И с рамената на порой ще бъдат пометени пред него и ще бъдат сломенни; да, и князът на завета. Даниил 11:21, 22.

Кръстът стои в центъра на пророческата седмица, която Христос дойде да потвърди с мнозина.

И той ще утвърди завета с мнозина за една седмица; а в средата на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът, и поради разпространяването на мерзостите ще я направи пуста, чак до свършека; и определеното ще се излее върху опустошителя. Даниил 9:27.

В средата на седмицата имаме начало и край, защото първите хиляда двеста и шестдесет дни приключиха точно там, където започнаха следващите хиляда двеста и шестдесет дни. Седмицата се съгласува със седемте времена на разпръскване срещу северното царство, което представляваше както езичеството, така и папизма, потъпкващи светилището и войнството.

Тогава чух един светец да говори; и друг светец каза на онзи определен светец, който говореше: Докога ще трае видението за всекидневната жертва и за престъплението, което причинява запустението, така че и светилището, и войнството да бъдат предадени на потъпкване? Даниил 8:13.

538 е „време на края“ и съответства на кръста, който също е краят на един пророчески период. 538 и кръстът дават две свидетелства, че и началото, и краят на едно пророчество са пророчески белязани като „време на края“.

Стихове двадесет и първи и двадесет и втори, стих двадесети, стих шестнадесети, стих десети, стихове седми до девети и стих първи всички отбелязват „времето на края“. Стих двадесет и трети посочва съюза, който Макавейските юдеи сключиха с езическия Рим в периода 161 до 158 г. пр. Хр. Историята на Хасмонеиската династия от първоначалната им битка до нейния завършек в разрушаването на Ерусалим през 70 г. сл. Хр. представлява отстъпническият протестантизъм в Съединените щати, започващ през 1844 г., края на едно времево пророчество и следователно „време на края“, и завършващ при неделния закон, представен от 70 г. сл. Хр.

Двадесет и трети стих посочва едно „време на края“ през 167 г. пр. Хр. при битката при Модиин, а също и през 70 г. сл. Хр., като и двете предобразяват съответно 1844 г. и неделния закон. Двадесет и трети стих, двадесет и първи и двадесет и втори стихове, двадесети стих, шестнадесети стих, десети стих, седми до девети стихове и първи стих — всички те отбелязват „времето на края“.

Двадесет и четвърти стих посочва триста и шестдесетгодишното върховенство на езическия Рим, като по този начин отбелязва както началото през 31 г. пр. Хр., така и края през 330 г. като „време на краищата“. Двадесет и седми и двадесет и девети стих посочват както началото, така и края на този период, така че двадесет и четвърти стих, двадесет и седми стих, двадесет и девети стих, двадесет и трети стих, двадесет и първи и двадесет и втори стих, двадесети стих, шестнадесети стих, десети стих, седми до девети стихове и първи стих всички отбелязват „времето на края“.

Тридесет и първи стих определя 538 г., когато беше поставена мерзостта, която докарва запустение, а тридесет и шести и четиридесети стих определят 1798 г. като „времето на края“. 538 г. в тридесет и първи стих и 1798 г. в тридесет и шести и четиридесети стих, двадесет и седми и двадесет и девети стих, двадесет и четвърти стих, двадесет и трети стих, двадесет и първи и двадесет и втори стих, двадесети стих, шестнадесети стих, десети стих, седми до девети стих и първи стих — всички те отбелязват „времето на края“.

„Времето на края“ е отбелязано тринадесет пъти преди четиридесет и първи стих, който е неделният закон, и още едно „време на края“, както и четиридесет и пети стих, когато папата достига своя край и няма никой да му помогне. Петнадесет пъти „времето на края“ е посочено в единадесета глава. Темата на десети стих е „времето на края“. То представлява истините, които са разпечатани във времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди.

Ще продължим в следващата статия.